

FREDRIKA-BREMER-FÖRBUNDET

Maja / [utg. af Fredrika-Bremer-förbundet]

Stockholm
1890

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Romau
Su
Dy

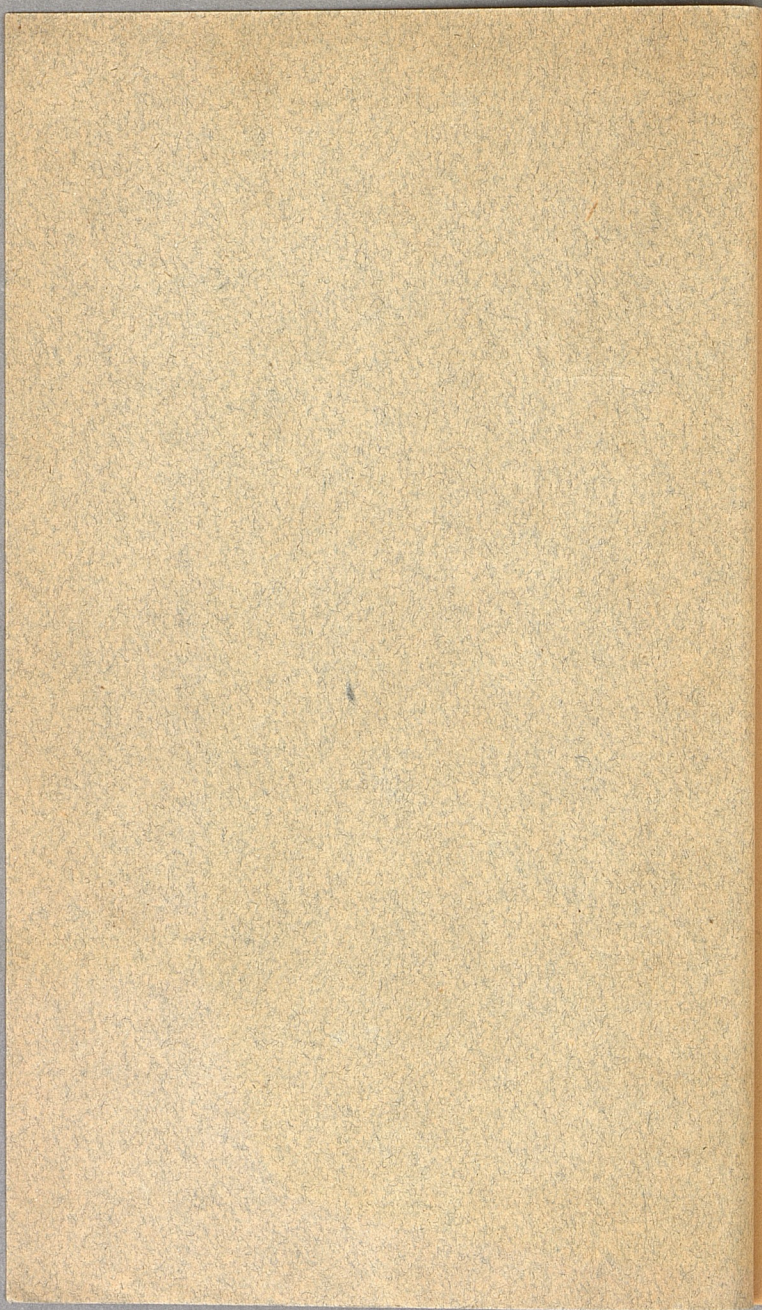
1890

M A J A.

(Utg. af Fredrika-Bremer-Förbundet.)

STOCKHOLM
VÅRT LANDS TRYCKERI
1890.

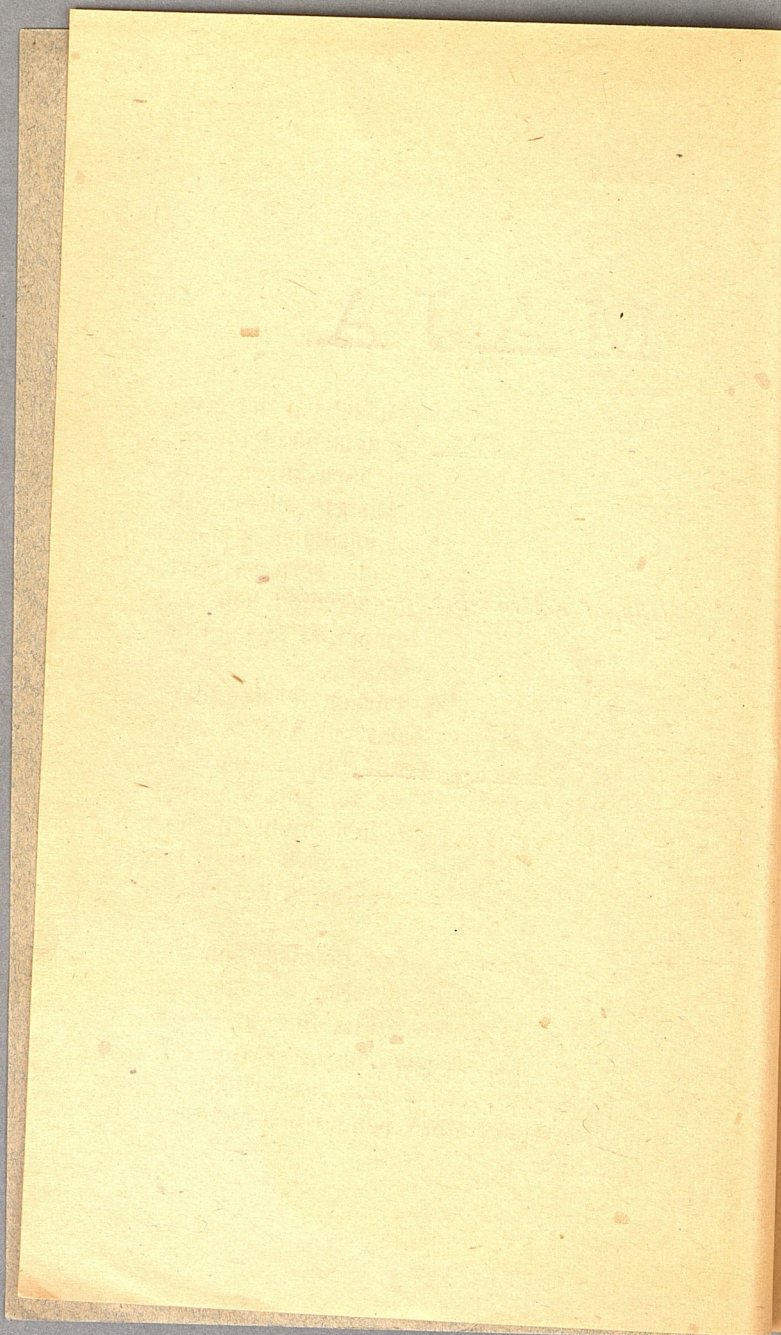

MAJA.

(Utg. af Fredrika-Bremer-Förbundet.)

STOCKHOLM
VÅRT LANDS TRYCKERI
1890.

Maja.

I det lilla torpet vid Björknäset var det mycket fattigt, och de jordiska egodelarne ökade sig tyvärr icke i samma grad som barnskaran. Fårorna i fader Lars' ärliga ansigte blefvo allt djupare, och mor Brita såg i ensamma stunder så bekymrad ut, att det kunde röra en sten. När far och barnen sågo henne, bjöd hon nog till att se glad ut, men i djupet af sitt hjerta var hon allt annat än glad.

Maja, som var äldst af barnen, förstod mycket väl föräldrarnes bekymmer och tänkte med glädje på, hur bra det skulle bli, då hon blef stor och kunde komma ut och förtjena sig sjelf sitt bröd och kanske skicka hem hjälp till föräldrarne också. Hon var liten och späd till växten, men seg ändå att arbeta, så det skulle nog gå bra.

Så växte hon upp, hvad det led, och blef konfirmerad och skulle nu ut. Far och mor lade råd, huru de bäst skulle ställa för sin tös, så hon kom på ett bra och gudfruktigt ställe.

Men Maja hade också sina funderingar för sig. Hon ville tjena stora pengar och hjälpa far

och mor riktigt med besked. Bland läskamraterna hade ofta tal förts, om hvart den ena eller den andra skulle taga vägen, sedan de gått och läst. Och så fick Maja höra talas om, huru mycket pengar man kunde förtjena, om man reste till Danmark och tog tienst der öfver sommaren. Det slog an på Maja. Visst hörde hon också talas om, hur strängt de fingo arbeta der, men ack, hon var ju så frisk och stark, tyckte hon, och kunde ta' i riktigt med fart, när det gälde.

Och tänk att kunna få skicka hem pengar till föräldrarne! Hon såg i andanom, hur far skulle se ut, när han öppnade brevet från henne, och en splitter ny sedel kom i dagen. Hon skrattade högt för sig sjelf, då hon tänkte på, hur han skulle knipa ihop munnen, så den bara blef hälften så stor som i vanliga fall, och dra' ihop ögonbrynen och brumma så der hjertans förnöjdt, alldeles som han brukade, då mor någon gång kunde bjuda på risgrynsgröt. Nu skulle han få det ofta, ofta. Och så hörde hon mor Brita säga på sitt stilla sätt: »Gud välsigne vår lilla Maja! Det barnet ha vi då riktig glädje af, far!» Åh, Maja fick rent af gråten i halsen vid blotta tanken på all den fröjd, som skulle komma af hennes danska resa.

Men skulle föräldrarne låta henne fara! Ja visst! Hon kom ju igen till hösten, och sedan skulle hon hjälpa mor hela vintern med småsiskonen. Och kanske hade hennes lön räckt till att köpa en ko — ja, då måste den skötas, och

det skulle hon göra — det var ju till och med möjligt, att de kunde ha flera kräk än kon . . . åh, hon gjorde upp så storartade planer om lycka för dem alla, och hon trodde på deras förverkligande med ett ungt, kärleksfullt sinnes hela kraft.

En afton omtalade hon för far och mor, hvad hon så länge gått och tänkt på. Far skakade på hufvudet och sade: »Ja' sä'e helst, att du inte fore, för ja' har hört så mycke' uschlighet frå' dä' landet, så ja' kan inte tala om'et en gång. Men dä' förstås, vill en vara rättsinniger, så kan en nog vara't der mä'.»

Mor såg inte glad ut, men hon tänkte på pengarne och på, huru väl de behöfdes.

En solig vårdag, då göken gol och björkarne stodo i sin första, vårliga grönska, lemnade Maja sitt fattiga hem i Sverige och drog ut att söka sin lycka i främmande land. Det lilla hjertat klappade väl fortare i afskedets stund, synnerligast då far sade sitt farväl till henne, och hon hade svårt att svälja gråten, när han med sin grofva hand strök henne öfver kinden och sade: »Dä' blir tomt efter dej, barn!». Men nu måste hon vara tapper, och så reste hon.

Icke många dagar derefter, då solen ånyo lyste på lilla Maja, fann hon henne framstupa i ett rofland långt inne i Danmark, arbetande af alla krafter. I glädjen öfver återseendet göt

hon hela sin varmaste strålgans öfver den unga flickan, der hon låg i den svarta smörjan.

Dag efter dag arbetade Maja strängt och drygt, men utan att svigta. Då det regnade, måste hon ligga der genomvåt och ofta skakande af köld. Ibland fick hon äfven gå till sängs i de våta kläderna, ty i boningsrummet fans ingen eldstad att torka dem vid. Då solen fram på högsommaren blef allt mera brännande, var det icke mycket bättre för henne. Hon var ofta nära att digna af matthet. Men hvem brydde sig om det? Här fans ingen vänlig mor Brita, som lagade, att hennes flicka fick något varmt i sig, då hon var stelfrusen, eller gaf henne något läskande, då hettan blef för stark.

Men Maja klagade icke, utan höll tappert ut. Tanken på dem derhemma höll henne uppe. Brefven till dem voro glada och förhoppningsfulla. »Jag har helsan och önskar er samma goda Guds gåfva», skref hon, under det hostan efter en förkylning nästan hotade att qväfva henne. »Det går nog öfver bara jag kommer hem», tänkte Maja.

Och hem kom hon, oskyldig och ren som hon farit, uppfylld af kärleksfull omtanke för de sina. Då ett kärll är fullt, rymmes der intet mer, och Majas unga hjerta var alltför mycket fylldt af frisk hängifvenhet för att lemna rum åt orena känslor, som kunnat bringa henne på fall. Ensam och öfvergifven hade hon ofta känt sig derute, men de orden: toge jag morgonrod-

nadens vingar och blefve ytterst i hafvet, så skulle också der din hand leda mig och din högra hand hålla mig», runno henne då i hågen och omgäfvade henne med en osynlig vakt mot det onda.

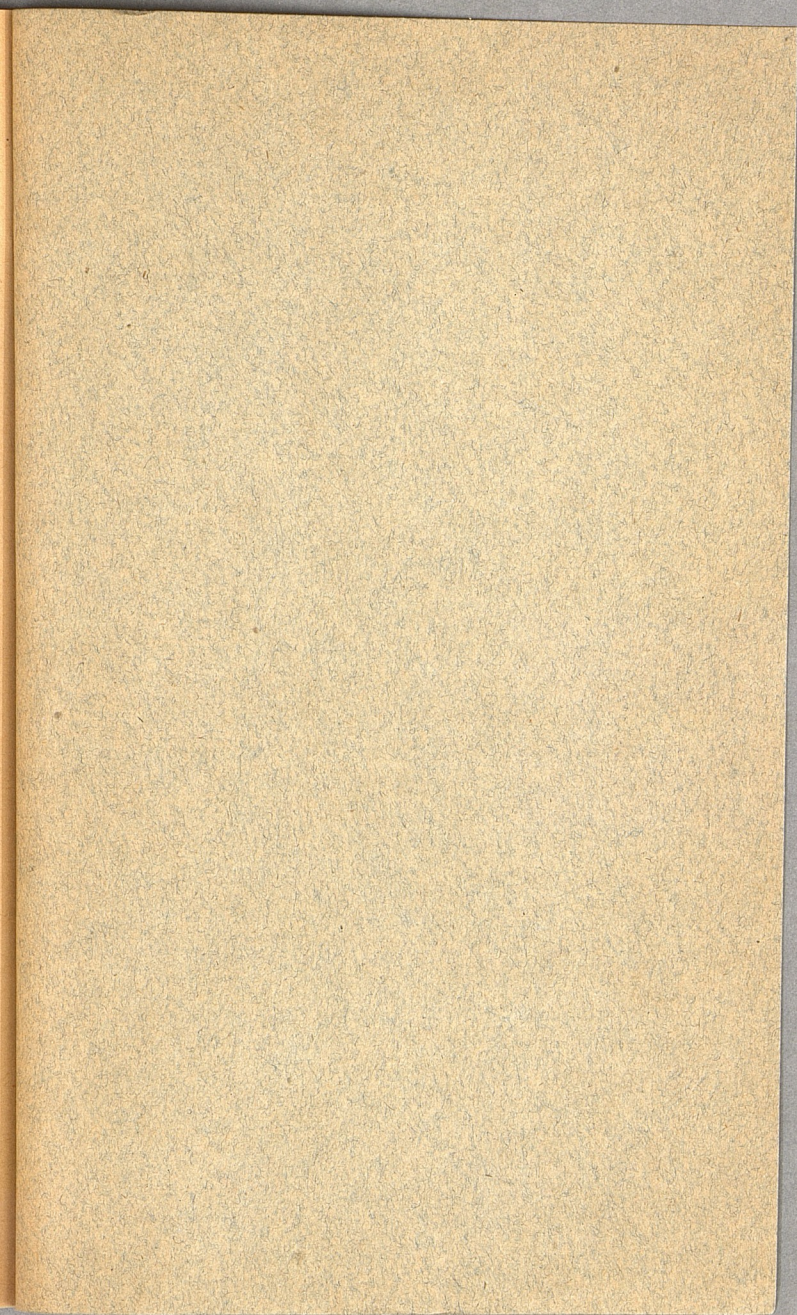
Det blef en glädje i det lilla torpet, när Maja kom hem igen. Far och mor kunde knappt se sig mätta på sin tös, och syskonen frågade i all oändlighet efter de herrligheter, hon naturligtvis hade sett. Och kon, som köpts för de pengar, Maja hade skickat hem, var nog liten förstås, för pengarne räckte inte till någon stor, men söt var hon ändå, och Maja tänkte på, hur roligt det skulle bli att sköta henne i vinter. Visst kände Maja sig litet krasslig just nu, men det ginge nog öfver. Hon såg ju dessutom riktigt kry ut. Fader Lars märkte med glädje, hur bjert röd hon var på hvardera kinden, och hur vackert hennes ögon strålade. Hostan var nog svår, men det hade väl blåst kallt på sjön, och lite hosta brukar lätt ge med sig.

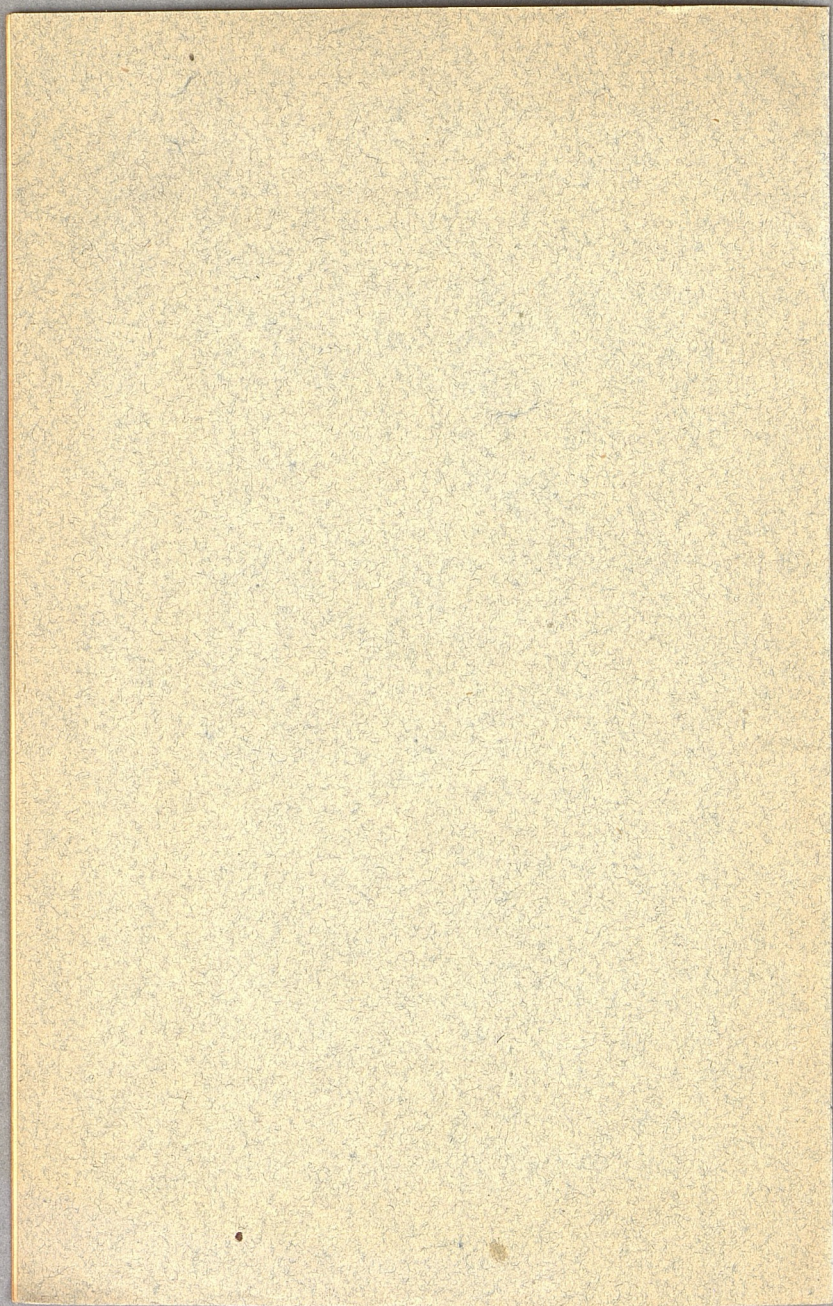
Men den gaf icke med sig, och allt efter som Maja berättade mera för föräldrarne, om hur hon haft det i Danmark, förstodo de, att det inte var vanlig hosta, som snart skulle gå öfver. Genom de ständiga förkylningarne derute hade grundlagts hos Maja denna tärande sjukdom, som så förrädiskt ger sitt offer ett blomstrande utseende, under det den i dess inre utför sitt förstörelseverk. Hela vintern kunde hon dock sköta sina sysslor och pyssla om den

kära lilla kon, som syskonen döpt till »Majros». Det var bror Sven, som hittat på det namnet. Se, *Maja* hade ju köpt den, och så var den så vacker som en *ros*, och då passade ju det namnet bäst, och så grinade Sven och klådde sig bakom örat och tyckte, han var ogement qvick.

Men när vintern var slut, var det också slut med Majas krafter. Då vårbrytningen kom med fogelsång och grönt, och allt glädde sig i det varma solskenet åt hoppet om sommarens fröjder, då utvandrade lilla Maja ännu en gång, men till ett bättre land, derifrån hon ej ville återvända, utan dit hon hoppades, att far och mor och syskonen snart skulle komma efter.

Det blef tomt i det lilla torpet efter Maja. Hennes testamente till de sina, den vackra Majros, vårdades och omhuldades på det ömmaste, och far fick risgrynsgröt ofta nog, men priset var för högt, för svidande högt. Så ofta fader Lars sedan i kyrkan hörde presten bedja för vårt kära, gamla Sverige, att det skulle bevaras från »allt ondt, eld och våda, krig och pest» etc., så tillade han i sitt hjertas djupaste andakt: »och så från utvandringen till Danmark bevara oss, milde Herre Gud!»

www.books2ebooks.eu